

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 3.

Fru 1ste Februar 1900.

49de Aargang.

En biografisk Skildring af Præsident Franklin D. Richards,
Præsident over de tolv Apostle, og Historiker for Jesu Kristi Kirke
af Sidste-Dages Hellige.

Franklin Dewey Richards, Søn af Phineas Richards og Wealthy Dewey, var født i Richmond, Berkshire County, Massachusetts, den 2den April 1821. Han var sine Forældres 4de Barn og var den længstlevende af 9 Børn. Opdraget paa en Bondegaard blev han tidlig vant til strengt Arbejde, men han brugte al sin Fritid til at uddanne sig og samle sig Kundskabens rige Skatte. Førend han var ti Aar gammel, havde han læst alle Søndagskolenes Bøger, der indbefattede flere Sneje af Bind, og i Trettenaars-Alderen tilbragte han en Vinter i Lenox Akademi. Hans Forældre, som vare fromme og ærbare Independenter, opdragede deres Børn i Gudsfrøgt, og Franklin fik i en tidlig Alder alvorlige Anskuelser med Hensyn til Religion. Hans Ideer om Betydningen af mange Skriftsteder var dog meget forskjellig fra de af hans Omgivelser almindelig antagne Meninger, hvorfra han ogsaa afflog et Tilbud, han fik, om at blive uddannet til Præst i et af de østlige Staters bedste Kollegier.

En Gang i Sommer af Aaret 1836, medens Ældsterne Joseph og Brigham Young var paa Rejse fra Ohio til Richmond som Evangeliets Budbærere, lod de en Mormons Bog blive hos Richard-Familien, og den blev af dem læst med megen Interesse. Franklin læste og undersøgte den med største Iver og Eftertænkthomhed, og efter rolig og grundig Overvejelse anerkendte den som Sandhed. Om Efteraaret samme Aar rejste Willard og Levi Richards som Familiens Delegerede til Kirtland, Ohio. De annammede Evangeliet og forblev der. Næste Foraar rejste ogsaa hans Fader, Phineas, og Franklins yngste Broder, George Spencer, som var 14 Aar gammel, til Kirtland og annammede Evangeliet. Ved

sin Hjemkomst fandt Faderen Franklin rede til at lade sig døbe, og den 3die Juni 1838 havde Phineas den Glæde at indlemme sin Søn Richards i Jesu Kristi Kirke ved Daab i en bekvem Strøm (Mill Creek) i Richmond, hans Fødeby.

Franklin forlod sit Arbejde, og afrejste den 22de Oktober 1838 fra Richmond til Far West i Missouri. Det var en ensom og møjsommelig Vandring. Den 30te samme Maaned rejste han over Alleghanibjergene, medens hans Broder, George Spencer Richards, omtrent paa samme Tid blev blandt flere andre af de Hellige myrdet af en Pøbelhob ved Hauns Mølle. Men Efterretningen om hans Broders sorgelige Død og de upaatvibelige Nygter, der hørtes om „Mormonkrigen“, kunde ikke bevæge ham til at forandre sit Foretagende, og han vandrede fremad mod sit Maal. Efter et Besøg i Far West fandt han Arbejde ved Mississippifloden.

I Maj Maaned 1839 mødte han for første Gang Profeten Joseph Smith, og blev næste Foraar ordineret til Kaldelsen af een af de Halvfjerds og bestikket til en Mission i Indiana. Han rejste omkring og prædikede med Kraft, og saa god Frugt af sit Arbejde. Han oprettede saaledes ved Herrens Bistand og egen Flid en Ørn af Kirken i Porter County, og førend han var 20 Aar gammel, holdt han en Række af offentlige Foredrag i Plymouth, der vakte megen Opmærksomhed. Ved April Konferencen i Nauvoo 1841, var han tilstede, og var Tjenvidne til Nedlæggelsen af Hjørnestenen til Templet. Han blev ved denne mindesværdige Forsamling kaldet til at genoptage sin Missionsvirksomhed i Indiana. Lige før han var færdig til at begive sig paa denne vigtige Rejse, overværede han Daab og Haandspaalæggelse af henved fem hundrede Personer, i hvilket Arbejde Joseph Smith og Sidney Rigdon tog Ledelsen, og dette herlige Skue fyldte hans Sjæl med endnu større Iver for Værkets Forfremmelse end forhen.

I Sommerens Løb samme Aar blev han, medens han var i La Porte, Indiana, meget heftig syg og trueedes med Døden, men desuagtet forandrede han ikke sin Bestemmelse paa at fortsætte sit Missionsarbejde. Han fandt baade Trøst og Hjælp i Isaac Snyders hyggelige Hjem, hvor han i flere Uger blev oppasset, som var han en af Familiens elskede Sønner. Da Fader Snyders Familie rejste op til Nauvoo i Illinois, blev Franklin bragt med til denne smukke Stad; men straks efter den paafølgende Oktober Konference var han atter i sin Missionsmark i Cincinnati og Omegn — denne Gang i Følge med Phineas S. Young. Heldigvis besøgte han Fader Snyders Familie igen om Sommeren i Aaret 1842, straks efter at være kommet i Bedring efter et farligt Angreb af Tyfusfeberen, og i den paafølgende December Maaned ægtede han den yngste af Fader Snyders Døtre, ved Navn Jane. Han forblev derefter iblandt de Hellige i Nauvoo til sidst i Maj Maaned 1844, og

blev midlertidig ordineret til Højpræst, hvorefter han blev sendt paa en Mission til England. Han var i Følge med Apostel Brigham Young og andre paa sin Rejse saa langt som til Atlanterhavet, men førend han gik ombord paa Skibet, med hvilket han skulde rejse over Havet, fik han Efterretning om det frygtelige Mord, der var begaaet i Carthage, og blev da kaldet tilbage til Nauvoo.

De første Maanedee i Aaret 1845 tilbragte han paa Vandring af mer end et Tusind Mil omkring blandt Kirkens forskellige Grene i Michigan og paa andre Steder for at samle Bidler (Offergaver) til Templets Opførelse. Han kom tilbage til Nauvoo med henved fem Hundrede Dollars til dette Brug, og blev dernæst af sin Onkel Willard udnævnt til at være Skriver paa Kirke-Historikerens Kontor. Han arbejdede ogsaa om Foraaret i 1846 som Snekter i Templets nederste Etage indtil Bygningen var fuldsført og indviet — efter forud at have erholdt sine Begavelser og deltaget i Udførelsen af hellige Ordinanser.

Da disse Arbejder vare til Ende, og Tiden for Udvandringen var kommen, opofrede han et hyggeligt lille Hjem, som han selv havde bygget sig. Med den ubethdelige Sum, han fik for sin Ejendom købte han sig en Vogn og Okser, og nogle saa saadanne Nødvendighedsartikler, som det stod i hans Magt at forstaafe sig og sin Familie — en sygelig Hustru og et lille Bieebarn. Med en Martyrs Heltmod saa han sine elskede begynde den dem af deres Fjender paatvungne møjsommelige Vandring ud i den vestlige Ørken. Han anbefalede og overlod dem i den store og almægtige Faders Baretægt, og derpaa styrede sin Kurs modig og uforsagt mod Østen for at udfylde sin Mission til England, uden at være i Besiddelse af Penge eller Klæder nok til Rejsen, og saaledes med Tro og Tillid til sin Gud alene paabegyndte sin Vandring over Land og Hav til et fremmed Land. Hans yngre Broder, Samuel, blev kaldet til at følge med ham, og disse to Missionærer satte nu over Floden til Nauvoo, og den første Nat paa deres lange Vandring sov i en forladt Bolig der. Den Gud, som de saa uforsvødent tjente, gjorde dog Udvej for dem. De fortsatte Rejsen ad Mississippis og Ohiofloden til Pittsburg, og derfra over Bjærgene mod Østen til Atlanterhavet. Den 22de September 1846 sejlede de fra New York i Selskab med Apostel Parley P. Pratt og andre. Den sidste Efterretning, Franklin havde fra Israels Lejr, før Skibet sejlede, var, at hans Hustru, foruden Uddrivelsens alle andre medbringende Besværligheder, laa dødelig syg; at hun havde født en lille Søn, der dog snart efter havde opgivet Aanden ved sin Moders Barm. Saaledes løb denne sørgelige Efterretning, der ikke bragte denne modige Missionær den mindste Trøst til at styrke og opmuntre ham paa sin farefulde Rejse.

Den 14de Oktober ankom han til Liverpool. Nogle saa Dage derefter blev han beskikket til at præsidere over Kirken i Skotland med

Samuel Richards som sin Medhjælper. Apostel Orson Hyde var paa den Tid Præsident over den brittiske Mission og Redaktør for Tidsskriftet »Millennial Star«, men skulde snart derefter rejse hjem til sin Familie i Amerika og efterfølges af Ældste Orson Spencer. Men netop paa den Tid, da denne Omkifstning skulde finde Sted, kom der en falst Beretning til Liverpool om Ældste Spencers Bortgang ved Døden. Rygtet vandt Tiltro og Apostel Hyde beftikkede Franklin, der den Gang kun var fem og tyve Aar gammel, til at indtage begge disse ansvarfulde Kald, som han forlod; men netop som han var ved at paatage sig sit høje Kald, ankom Ældste Spencer til England. Franklin blev nu udvalgt som en af hans Raadgivere, og medens Præsident Spencer senere hen laa meget syg, maatte Franklin af Nødvendighed overtage Ansvaret og udføre dette høje Kalds Pligter. Han virkede der indtil den 20de Februar 1848, paa hvilken Tid han blev beftikket til at tage Bestyrelsen af et stort Rejseselskab af Hellige paa deres Vandring til Klippebjergene; Selskabet sejlede over Atlanterhavet i Skibet »Carnatic«.

Medens alt gik vel i Missionen, og denne unge Ældste havde god Grund til at føle sig lykkelig over det store og herlige Missionsarbejde, der gik for sig, kom der atter sørgelige Meddelelser fra Orkenen. Hans Broder, Joseph William Richards, som var Soldat i „Mormonbatalionen“, var bleven afkræftet af Marchens Anstrængelser, og hans udslidte Legeme blev lagt i en ensom Grav ved Bredden af Arkanfjassloden. Franklins lille Datter, Wealthy, var ligeledes død, og hans Hustru efterladt alene i overvældende Sorg, uden Mand, Forsørger, eller Barn. Hjemreisen forbi Ny Orleans og St. Louis til Winter Quarters blev fuldendt midt i Maj Maaned 1848, og Franklin fandt der sin Hustru og dem af deres Slægtninge, som havde udholdt og overlevet den Tids Farer og Besværligheder. I Juni blev han sendt ud omkring i den vestlige Del af Iowa for at købe Oksen, hvormed Willard Richards Rejseselskab kunne befordres over Orkenen til Bjærgenes Dale. Hans Bestræbelser vare særdeles heldige, og den 5te Juli begyndte Toget sin lange Rejse med Franklin som Kaptajn over halvtreds Vogne. Rejsen var for hans Hustru næsten uudholdelig. Længe saa det ud, som om hver Dag vilde blive hendes sidste i denne Tilværelse. Men de fandt gode og hjælpsomme Venner, der afhjalp deres Fornødenheder; og den 19de Oktober kom de gennem Emigration Canyon til Salt Lake Dalen og slog deres Lejr i „Fæstningen“, mere taknemmelig til Gud, end Ord formaa at udtrykke, over at have fundet et Hvilested for deres trætte og af Møjsommelighed og Sygdom udslidte Legemer.

Franklin folgte nu sin Overfrakte og enhver andet Stykke Tøj, han kunde undvære, og for Pengene købte han Bygningsmaterialier. Førrend Winterens Strængthed indtraf, var han i Stand til at bygge sig et lille Hus af ubrændte Sten, uden Tag eller Gulv. Fra denne usle Hytte

blev han den paafølgende 12te Februar kaldet til at blive ordineret til Apostelembedet. Den unge Apostel kom straks i Dngang med de andre ledende Mænd af den provisoriske Regering af Staten »Deseret«, og deltog saavel i Statens som Kirkens Arbejde og i at ordue og etablere det „Bestandige Emigrations-Fond“.

I Oktober 1849 blev han endnu en Gang kaldet til at forlade sit Hjem med alle dets kære Vaand og Forpligtelser, og genoptage sit ansvarssfulde Misionsarbejde i Storbritannien. Han rejste i Selskab med Apostelerne John Taylor, Lorenzo Snow og Crastus Snow, samt andre Misionærer, og de havde en meget begivenhedsrig Rejse. Fjendtlige Indianere, uhyggeligt Vejr, brusende iskolde Floder, alt tilfammen forvoldte dem ubehagelige Ophold og Hindringer paa Rejsen. Men den Almægtiges Haand var over dem og bevarede dem, og i Januar 1850 befandt de sig i St. Louis, hvor de besøgte deres gamle kære Venner.

Dette regnes blandt det vigtigste Misionsarbejde i Kirkens Tidsperiode. Apostel Taylor var paa Vej til Frankrig, Lorenzo Snow skulde til Italien og Crastus Snow til Skandinavien; og Franklin D. Richards skulde atter præsidere i Storbritannien.

Orson Pratt havde præsideret og forestaaet Redaktionen i Liverpool; men da Franklin ankom dertil den 29de Marts, fandt han, at Apostel Pratt var pludselig bleven kaldet til snarest muligt at rejse til Council Bluffs, og i Tidsskriftet »Millennial Star« var en Notits, der bekendtgjorde, at i hans Fraværelse vilde Apostel F. D. Richards præsidere over Kirken i Storbritannien. Den unge Præsident paabegyndte straks det Hværv, at stifte det „Bestandige Emigrations-Fond“, og grundlagde det paa en Basis, hvorved dets Evne til at gøre godt har vedvaret indtil denne Dag.

Senere hen paa Aaret vendte Apostel Pratt tilbage til England, og Franklin traadte til Side for sin ældre Broder og blev nu Apostel Pratt's Medhjælper for nogle Maaneder. Men ved Begyndelsen af det næste Aar, 1851, blev Apostel Pratt igen kaldet hjem til Zion, og F. D. Richards igen indsat som Præsident. Han reviderede og udvidede Salmebogen og lod trykke 25,000 Eksemplarer. Han beredte den „Kostelige Perle“, lod Mormons Bog stereotypere, og arrangerede for at faa Pagtens Bog stereotypet. Han lod trykke en ny Udgave af Parley P. Pratt's Værk: „En Advarjels Røst“, og ordnede en Plan, hvorved »Millennial Star« blev et ugentlig Tidsskrift i Stedet for et udgivet to Gange om Maaneden, og forøgede tillige Udgavens Størrelse. Han af lagde ogsaa Apostel Taylor et Besøg i Paris; sendte det første Rejse selskab til Zion, hvis Rejse blev arrangeret gennem dette nye Emigrations-Fond. Tilligemed Apostel Crastus Snow arbejdede han for at faa organiseret et Forretningsfirma for Udarbejdelse af Jern i Utah.

I Januar 1852 lod han ifølge et Forslag af det første Præsidentskab

om at lade ham aflægge et Besøg i Salt Lake City, sin Broder indtage sin Plads og Stilling paa Missions-Kontoret i Liverpool. Denne havde nemlig forhen været hans Medarbejder i hans utrættelige og heldige Arbejde i Skotland, og han vilde nu stille denne sin yngre Broder saaledes, at han kunde blive i Stand til at udføre det stedse tiltagende Arbejde i Franklins midlertidige Fraværelse.

Antallet af døbte i den britiske Mission i de to Aar fra Sommeren i 1850 til sent om Foraaret i 1852 beløb sig til 16,000, medens en fuldstændig Organisation af Konferencer, Grene og Pastorater, osv. var forholdsmæssig med denne mærkværdige Tilvækst. Efter grundige Underfølgelser af Forholdene forfastede Franklin Teorien om at emigrere de Hellige over Panama-Landungen til Kaliforniens Kyst, og i Stedet for dette tog han den Bestemmelse at sende et Skib til hver af de tre Stæder, Boston, Philadelphia og New York. Den sidste af disse fandtes efter Forsøget at være mest gunstig, og den Plan for Sørejsen mellem Liverpool og Castle Garden, der af Apostel Richards blev grundlagt for de Hellige i Europa at ordne deres Emigration efter, anses endnu som den fortrinligste. Den 8de Maj 1852 sejlede han fra Liverpool for New York og ankom i god Velbefindende i Salt Lake City den 20de August.

Den 13de December begyndte han igen i Territoriets lovgivende Forsamling sit Arbejde som Lovgiver. I Begyndelsen af Aaret 1853 deltog han i Tempelgrundens Indvielse i Salt Lake City og ved Nedlæggelsen af dets Hjørnestene. I den paafølgende Juli Maaned rejste han til Iron (Jern) County med sin Hustru og to Børn for der at paabegynde Grundlæggelsen af et Jærnværk, og traf paa Rejsen flere Partier af fjendtlige Indianere, dog uden at skades af dem paa denne Rejse. I Cedar City, i dette County, modtog han Ordre fra Guvernør Young og General Wells i Betragtning af de af Indianerne opvakte Uroligheder, og Franklin fortsatte uafbrudt sine Bestræbelser paa at samle dem sammen, som havde bosat sig udenfor Staden, og fik Folket til at belave sig paa at gøre Modstand i Tilfælde af Anfald fra Indianernes Side.

Han ankom igen til Salt Lake City betids nok for at berolige sin Moders sidste Timer i denne Tilværelse; men han var igen paa Vejen til Jærnlandet den 22de Oktober. Da hans Mission der var tilendebragt, kom han atter tilbage til Salt Lake City for gennem Vinterens Løb at tage Del i de lovgivende Raadsforsamlinger, og medens han var selskabet dermed, blev han af Præsident Brigham Young atter kaldet til at gøre sig færdig til en Mission i Europa. Lige før han forlod Hjemmet, samlede han hele Familien sammen og satte et smukt Eksempel for andre ved at indvie sit Hjem og alt, hvad han ejede, til Herren. Han ankom til Liverpool igen den 4de Juni 1854.

I Aaret 1855, da Kirkens Forretningsaffærer havde betydeligt forøget sig, lejede han Stedet, der er bekendt som 42 Islington, og som siden den Tid har været og endnu er Hovedkvarter for Kirken i Europa. I Oktober samme Aar blev Missionen i Saksen grundlagt under Præsident Richards' Ledelse. Hans Rejser vare næsten uafbrudte og strakte sig over næsten enhver Del af det vestlige Europa, saa at han maasse var bedre bekendt med Bærkets Fremadskriden i disse Lande end nogen anden Mand. Han samlede omkring sig et særdeles hengivent Broderskab af amerikanske og europæiske VEdster, og Bærket gjorde en forbausende Fremgang. Det tilfaldt ham ligeledes at bestyre Kirkens Anliggender i Ostindien, Afrika, Australien, Ny Zeeland og andre Dele, hvilke tilsammen udgjorde en Sfære eller Birketreds, som ingen kunde passe, medmindre hans hele Sjæl var hengiven til Udførelsen af enhver af de dertil henhørende Pligter.

Den 26de Juli 1856 sejlede Præsident Richards ledsaget af VEdste C. G. Wheelock fra Liverpool paa sin Hjemrejse til Zion, hvor han atter havde Lejlighed til at glæde sig med sin Familie og sine Venner.

Fra 1859 til 1866 var han ihjelsat i forskellige Retninger, saasom de kirkelige, politiske, lovgivende, militære og Undervisningens Anliggender.

I Juli 1866 rejste han atter til England paa Mission og i 1867 blev han atter indsat som Præsident over Missionen i hele Udsprelsen. Denne var hans sidste udenlandske Mission. I Maj 1869 bosatte han sig i Ogden, hvor han siden den Tid har fungeret som Præsident over Weber Stav. Han stiftede og bestyrede Avisen »Ogden Junction« (senere »Ogden Daily Herald«). I over 14 Aar fungerede han som Retsdommer, og har som Kirkens Historiker og Genealogist udført et stort Arbejde, og ligeledes som Præsident over Statens historiske Selskab, hvilket Embede han ogsaa beklædte indtil sin Død. (Deseret News.)

Strid haardt imod Hidsigthed. Brede vil opstaa, men sæt dig imod den af al Kraft. En lille Gnist kan gøre et stort Baal. Ligeledes kan en Gerning gjort i Hidsigthed forvolde dig Sorg og Anger hele din Levetid. Du. aldrig Hævnt!

Hvis du har nogen Fjende, da gør ham til din Ven ved Godhed. Du vil maasse ikke vinde ham første Gang, men prøv igen og atter. Lad den ene gode Gerning følge den anden indtil du sejrer. Ved Taalmodighed bliver lidt efter lidt store Ting udførte.

Den 1ste Februar 1900.

Hvad er Vidnesbyrdet?

Ved mange Tusinde Lejligheder have Sidste-Dages Hellige erklæret, at de havde et Vidnesbyrd om Sandheden af Jesu Kristi Evangelium. De have erklæret, at de vare forvisjede om, at Gud lever; at Jesus Kristus var Guds Søn og Verdens Forløser; at Joseph Smith var en sand Guds Profet, og at Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff og Lorenzo Snow vare Kirkens retsmæssige Ledere i Følgerække, og at hver af disse paa sin Tid var som saadan anerkendt og inspireret af Gud som hans Profet.

Denne Paastand gøres ikke alene af Kirkens fremragende Mænd og Kvinder af Rang og Indflydelse i Kirkens Organisation, men den er ganske almindelig. Uansete Mænd, ukendte Kvinder, Ungdommen og de middelaldbrende, samt dem, hvis graa Hoveder og vaklende Skridt tyde til en ikke fjærn Bortgang fra denne Syndens og Sorgens Dal; alle bære det samme Vidnesbyrd.

Et heller har Nationalitet været nogen Grændsjeskel for Vidnesbyrdet mere end Alder eller Køn har været. Traditioner og tidligere Lærdomme ere forsvundne for dets overlegne Kraft. Lærde og ukyndige, Præster og Menigmand, Mænd og Kvinder, unge og gamle, fra Øer og Lande, af forskellige Folkslag og Tungemaal, Religionsbekendere og dem, som forhen vare i Bantro, have vist en besynderlig Enighed med Hensyn til Vidnesbyrdet, have alle gjort en mærkelig Beslutning og paa en ualmindelig Maade forenet sig i at udtale deres Kendskab til disse Ting, og vidne derom paa en Maade, der for Verden er en uopløselig Gaade, eftersom disse Erklæringer vedstaaes trods Fjenders Overmagt, Adskillelse fra Venner og Familie, Sønderlemmelse af ethvert Samsundsbaand, Forsagelse af Fædreland og Hjem; og de foretrække Fraskillelse fra alt, hvad man ellers holder for det kæreste paa Jorden, hellere end trække sig tilbage fra sin faste Beslutning om Evangeliets Sandhed. Gamle Vennekreds ere blevne opløste, Forretningsinteresser tilfidesatte og opgivne. Godt Navn og æret Vennekreds er blevet som Blaar i Jlden; Ægtefæls- og Familiebaand, behagelige Hjem, Stand, Vensteb, alt det kære i Hjem og Fædreland har tabt sit Værd overfor en ny antaget Lære — et Tryllemiddel, som ingen kan forstaa eller udgranske, som ingen kan forklare, modstaa eller omstøde med nogen af de i Folkelivet saa almindelig anvendte Gisninger. Mænd, hos hvem der i Almindelighed ikke var mærket nogen Selvbestemmelse, ere blevne modige som Løver, hengivne

som Martyrer, faste og uroffelige som Klipper, og som den ydmyge Nazaræer i Døpfrelse. Blodhjærtige Kvinder ere blevne til Heltinder, deres Udholdenhed og Kraft have paa det nærmeste været himmelsk; det sig gradvis bortfjærnende Hjem og Fædrelandets Ryst have forsvundet af Sigte uden at fremkalde en vædende Taare, og de have imødeset og gennemvandret den ukendte og umaalte Drken med trætte og blødende Fødder, Kvinder have gennemgaaet Fødselsmerter paa Havet og paa Drken, udsatte for Nød og Fare, og mange Mænd, Kvinder og Børn have formedelst Rejsens Møjsommeligheder maattet nedsænkes i deres Grave ved Siden af Landevejen, i en uhyggelig Drk.

Æstertænkende Mennesker spørge: Hvad er Hemmeligheden af denne ualmindelige Udholdenhed, til disse mærkelige Døpfrelser, til den Koldfindighed, hvormed de imødegik Ulykke, Forfølgelse og Død? Svaret er: De havde „et Vidnesbyrd“; — af hvad? hvorfra? paa hvilken Maade? hvorledes stadfæstet? — det forandrede deres Livsbane, det satte kun ringe Pris paa alt andet, det gav alt det forgængelige for det, som er evigt — Død for Liv. Kan Forblindelse, Bedaarelse eller Menneskers Tilløkkelser være Aarsag til en Bevægelse saa udstrakt, saa vidtløftig, saa kraftig, saa virkelig? Nej, vi kunne kun sige: „Herrens Lødom høre dem til, som ham frygte“, og der er mere i Himlen og paa Jorden end det, som menneskelig Visdom og Gransken formaar at forklare.

Dette Vidnesbyrd kan ikke fornægtes, eftersom saa mange have erholdt det; det er altfor vidt udbredt, det har udrettet altfor meget, og virker endnu altfor tydeligt og kraftigt for at kunne benægtes. Det vidner om Sandheden og har sit Udspring i Tro, kommer af Lydighed og vokser af Erfaring. Det er Sandhedens Yndest, det guddommelige i Mennesket, Guds Liv og Lys i Sjælen. Det er den Helligaand, Guds Kraft, Aarsagen til Inspiration, Grundvolden til Aabenbaring og Midlet til Dphøjelse.

Gennem dets forunderlige Virkninger bliver den ulærde intelligent, Daaren bliver viis, Synderen omvendes til en Hellig, og den, som var langt borte fra Sandheden, bringes nærmere til Gud; Barnet vokser til Mandsmønden; Syndens Slave sættes fri ved Evangeliet, og Forløsningen formedelst Lydighed mod Himlens Love og Orden er lige saa sikker som Solens Dpgang og Nedgang. Vidnesbyrdet kan ved dets Indtræden være meget svagt, og foranlediget ved en eller anden af mange forskellige Aarsager, der have vaft Opmærksomhed, ledet til Æstertænkning og muligvis til at paakalde Herren om at erholde et Vidnesbyrd. Nogle ere maasse blevne overbeviste ved at finde en Ældstes Prædiken overensstemmende med Bibelen; andre ved at se Profetiernes Opfyldelse i vor Tid; atter andre ved at se de syge helbrede formedelst Salvelse og Guds Kraft, og af andre Grunde. Men efterhaanden som Omvendelsens Værk og Lydighed mod Guds Bud sættes i Udførelse, vokser

Bidnesbydet, indbydes den Helligaand og følger enhver lovet Betsignelse; og saaledes bliver Bidnesbyrdet en sikker Grundvoild, hvorpaa en Sidste-Dages Hellig bygger sin Tro, og hvorved den bliver uroffelig.

(N. i »Millennial Star«.)

Afløsning og Beskikkelse. Følgende Missionærer, efter at have udført deres Missionsarbejde i Scandinavien paa en hæderlig og tilfredsstillende Maade, løses nu derfra med Tilladelse til at rejse hjem til deres kære i Zion: Axel L. Holmgren, Charles F. Carlson og Michael Spson.

Wilde H. F. Fernström, der i et Aar og fire Maaned med Nidkærlighed arbejdede i Stockholms Konference og i Juni Maaned 1899 blev beskikket til at arbejde paa Missionskontoret i København som Skriver og Oversætter for »Nordstjärnan«, løses nu efter at have hæderligen udført dette Arbejde i over 7 Maaned, og har Tilladelse til at rejse hjem til sine kære i Utah.

Wilde Albert H. Bergman løses fra at arbejde i Gøteborg Konference og beskikkes til at arbejde paa Missionskontoret i København som Skriver og Oversætter for »Nordstjärnan«.

Er vor Planet den eneste beboede Klode?

(Sluttet fra Side 30.)

Derfom vi følge den nyere Astronomi i dens Filosofi, ville vi bemærke, at fra det Øjeblik, da Planeternes Størrelse og Bevægelse blev bekendt, fandt Astronomerne det urimeligt at antage, at et saa storartet og pragtfuldt Himmeligeme som Solen ene og alene skulde være dannet for at oplyse og opvarme en ganske lille Verden, medens de andre Verden, som den ligeledes sender Lys og Varme til, og hvoraf nogle ere langt større end Jorden, ikke kunde være Boliger for Liv. Urimeligheden af en saadan Antagelse blev endnu mere iøjnefaldende, da man fandt, at Venus var en Planet af omtrent samme Størrelse som Jorden med Bjerge og Sletter, Aarsstider og Aar, Dage og Nætter, som omtrent svarede til vore. Af disse Overensstemmelser drog man den Slutning, at derfom Venus var ubeboet, maatte Jorden ogsaa være det, og derfom Jorden var beboet, maatte Venus ogsaa være det. Og da man iagttog de kæmpemæssige Verden Jupiter og Saturn med deres glimrende Følge af Maaner, følte man sig ledet til at tillægge disse straalende Himmeligemer Befolkninger, der maaske stode langt højere end Jordens, og er det ikke ogsaa indlysende, at Jorden, uden at være

udrustet med noget særegent Fortrin, er kastet ind blandt de andre Planeter, og uden at være bedre udstyret end de andre, ikke kan antages at være det eneste Opholdssted for Liv og Fornuft. Derfor kunne vi af det foregaaende meget let ledes til at drage følgende simple og velgrundede Slutning: Jorden besidder ingen kendelig Forrang i Solsystemet, der kan berettige os til at antage den som den eneste beboede Klobe, og de andre Planeter ere, naar de betragtes fra et astronomisk Standpunkt, lige saa vel stiftede som den til at være Boliger for Livet.

Foruden Solen og de Planeter, der tilligemed Jorden bevæge sig om den, finde vi, at hele det umaadelige Himmelfrum er opfyldt med en Mængde funkulende, lysende Punkter. Hver enkelt af disse Punkter er en Sol, alle som vor Sol, brændende glødende Kloder, der svæve i Rummet i uhyre indbyrdes Afstande. Det er ikke Afstande, som fra Jorden til Solen eller til en af Planeterne, skøndt allerede disse ere ufatteligt store, men hver enkelt Stjerne i hele dette Stjernemyr er fjernet saa langt fra hverandre, at Lyset med en Hastighed af 40,000 Mile i Sekundet behøver 3, 4, 6 eller endnu flere Aar for at fare fra den ene til den anden.

Lyser og varmer nu alle disse Millioner Sole i en evig Tomhed derude? Er vor Sol den eneste blandt alle disse Millioner, der er omkredset af mørke Kloder, hvortil den sender Lys og Varme, Betingelserne for alt Liv. Videnskaben kan ikke svare herpaa, thi med vore nuværende Jagttagelsesredskaber er det umuligt at se, om disse fjerne Sole ere omgivne af Planeter. Ganske vist kender man flere Stjerner, som i bestemte Perioder tabe og atter tiltage i Klarhed, og man har søgt at forklare dette ved at en Planet passerere forbi, men noget bestemt ved man ikke. Om vi tyer til Analogien og den klare Fornuft kan vi dog indse, at det maa forholde sig saaledes. Analogiens vigtigste Læresætning er den, at „samme Aarsag under samme Betingelse, altid har samme Virkning“, og naar vor Sol er omgiven af Kloder, hvortil den kan sende Lys og Varme, Betingelserne for alt Liv, saa maa dette ogsaa være Tilfældet med alle de andre Sole, da disse, — overbevist af den moderne Videnskab ved Spektralanalysens Hjælp, — bestaa af væsentligst det samme Stof som vor Sol. Den Forstand, som er nedlagt i os, drager den Slutning, at det vilde være Daarskab at tænke, at Gud, alle Vegemers og Kræfters Organifator, skulde opfylde hele det uendelige Universum med Millioner Gange Millioner af Sole og saa kun lade en af dem, nemlig vor, gøre Nytte, medens alle de andre Myriader udstraalede deres Lys og Varme i det tomme Rum uden Hensigt. Det er derfor antageligt, og vi kunne med Sikkerhed drage den Slutning, om vi bruge vor Fornuft, at hver enkelt af disse Sole er omgiven af mørke Kloder, som blive bestraaede af den.

Er nu alle de Kloder, der omkredse alle disse Millioner Sole,

beboede? Dersom vi benægte det, gøre vi os skyldige i en Forbrydelse mod vore bedste Evner af Fornuft og Intelligens; thi Faktum er, at Jorden er beboet. Om og vi fastholde denne som den eneste beboede Klode, komme vi til den uholdbare Slutning, at der i en endeløs Række af Tider før Jordmenneskets Skabelse ikke har været noget Fornuftvæsen til i Skaberens vidtstrakte Rige, og at der før Dannelsen af de tidligste Jordlag ikke har eksisteret nogen Plante eller noget Dyr i hele det uendelige Universum. I denne lange Dødsperiode, i hvilken Naturen altsaa selv slumrede, fuldbyrdede Solen og Planeterne, Drabanterne, de forskellige Solsystemer og Stjernesystemer deres daglige, aarlige og tusindaarige Bevægelser aldeles upaaagtet, ubemærket og uden at opfylde den ringest tænkelige Hensigt. Lys, som ikke lyste for noget, Aarstider, som ikke opvarmede noget, Vand, Skyer og Vinde, som ikke forfriskede, stnggede eller blæste over noget, og alt i Naturen, Bjerge, Dale, Fastlande og Have, som det var, men ikke tjenende til noget.

En saadan Tilstand i Universet vilde være ganske det samme, som om alle Jordens Krigs- og Handelsflåde sejlede rundt i alle Have med tomme Kahytter og Lastrum, som om alle Jernbanetog dampede afsted uden Passagerer og Gods, som om alle Maskiner vare i Virksomhed uden at udføre noget. Et Hus uden Beboere, en By uden Indbyggere frembyder ganske det samme Billede som en Planet uden Liv, som et Univers uden Befolkning, thi det vilde være lige vanskeligt at begribe, hvorfor Huset var bygget, hvorfor Byen var bleven anlagt, hvorfor Planeten blev dannet og hele Universet skabt. Det vilde være vanskeligt at forklare sig Planeternes Bestemmelse, dersom de kun vare vældige Masser af Materie, der opfyldte Rummet, men endnu vanskeligere vilde det være at forklare sig deres Bestemmelse, naar vi i dem i Virkeligheden se Himmelleger, der ere udstyrede med al uorganisk Skønhed og i fuld fysisk Virksomhed.

Og hvorledes skulde vi opfatte Gud som den evige Skaber af disse Riger uden Grændser; vi maatte jo tænke os ham siddende et eller andet Sted uden anden Beskæftigelse end at betragte dette storflaede Panorama af Sol- og Stjernesystemer, alle i Bevægelse, alle følgende de bestemte og evige Love, men uden at opfylde nogen Hensigt. Denne Opfattelse af Gud vilde ikke passe med den, vi har erhvervet om ham ved at betragte Naturen, der i Liv og Skønhed omgiver os her paa Jorden. Her se vi, at enhver nok saa lille Skabning opfylder en Bestemmelse, er bleven til efter en vis Plan, og hvor er der en Plante eller et Dyr, hvis Tilværelse er hensigtsløs eller meningsløs; der findes intet. Lige saa sikkert som der er et Maal, for hvad der er dannet her paa Jorden, lige saa sikkert har hele Universet et Maal at opfylde paa samme Maade for Liv og Tilværelse. Det vilde være selvmodsigende, om det skulde være livløst.

I den Tidsperiode, vor Jord var i sin Borden, opstod de første protozoiske Former, hvorefter senere fulgte den første Plante, det simpelt organiserede Bløddyr, den langt mere udviklede Fisk og det endnu højere staaende Pattedyr, indtil Mennesket, skabt i Guds Billede, satte Kronen paa Værket som den ypperste Skabning og i Kraft af sine Fortrin blev sat til at være Hersker over det Skabte. Jorden blev altsaa dannet for det højst udviklede Væsen, Mennesket, og overalt, hvor vi se lignende Jorddannelser, ere vi nødsagede til at indrømme, at de ligesom vor Jord, er bestemt for levende og tænkende Skabninger, for Fornuftvæsener, og i dette ligger en Vished for, at før vor Jords Tilværelse var Universet lige saa opfyldt af beboede Verdenser som i Dag.

Vi have nu faaet Svar paa vort Spørgsmaal. Astronomien, den herligste af alle Videnskaber, i Forbindelse med vor sunde Dømmekraft, har givet os et Svar, som vi ikke kunne misforstaa eller tyde paa nogen anden Maade, men 6,000 Aar ere ogsaa gaaede, inden Naturvidenskaben kom saa vidt, at den kunde give os saa paalidelige Oplysninger, som alt er omtalt.

Derfor, naar glimrende Nætter omgive os med deres Pragt, og diamantklare Stjernebilleder butte frem i Øst og sende os deres hemmelighedsfulde Lys gennem det grænseløse Rum, naar en Uendelighed af Verdenser tindre os i Nøde fra den mørkeblaa Himmel, naar Universet aabner os sit uudforskelige Dyb og lader os ane de ukendte Regioner, da lad os have Blikket og hilse disse Verdenser, thi det er Menneskeheder, vore Brødre, som drage os forbi.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortjat fra Side 32.)

Hvad Stygge af Retfærdiggørelse eller Paaskud af Rimelighed kan Mennesket undskyldte sig med, for at nægte Gud sin Ret og Evne til at tilkendegive sig i disse Dage saavel som i forrige Dage? I enhver Afdeling af Menneskets Kundskab og Virken, i alt hvoraf han anmasser sig selv Gien og Herligheden, føler han sig ophøjet ved Tanken om Muligheden for at udvide sin Kundskab og gøre Fremgang; dog nægter han Muligheden af at komme paa et højere Trin af Theologiens guddommelige Videnskab, og Fremadstriden i denne Retning forbydes. Imod saadant Rædteri og spottende Fornægtelse af Guddommens Forrettighed og Magt har Herren erklæret sin Forordning i Ord af skrækkelig Betydning: „Ve over dem, som sige: Vi have annammet Guds Ord, og vi behøve ikke mere deraf, thi vi have nok.“ „Fornægt ikke Aabenbarelsens Aand, ej heller Profetiens Aand, thi ve den, som fornægter disse Ting.“

Den Lære, at Aabenbaring fra Gud ikke længer er nødvendig, er ny og falsk. Guds Folks Historie fra de tidligste Tider viser, at fortsat Aabenbaring var den eneste Maade, hvorpaa de kunde lære at kende alle deres Pligter, eller Guds Villie med Hensyn til dem. Det faldt dem aldrig i Tanke, at de Aabenbaringer, deres Forgængere fik, vare tilstrækkelige til at vejlede dem i enhver Pligt. En Lære, der forkaster ny Aabenbaring, er ny og kætterisk, opfundet af den Døde og hans Tjenere i det andet Aarhundrede e. Kr. Det er en Lære, der strider imod den, de Hellige i alle Tidsalder antog og glædedes ved. At forandre en Lære, opretholdt af Gud og hans Folk for mer end fire Tusind Aar, kan kun ske formedelst guddommelig Myndighed. Eftersom Læren om fortsat Aabenbaring da er en saadan, og altid har været antagen og troet af de Hellige, burde det ikke forlanges af nogen, at bevise Nødvendigheden for dens Vedvaren. Dersom den var en ny Lære, som aldrig før var bleven indført i Verden, vilde det gøres nødvendigt at bevise dens guddommelige Oprindelse. Men eftersom den kun er en Fortsættelse eller Vedligeholdelse af en gammel Lære, stiftet for Artusinder siden, og som vedvarende har været den, de Hellige yndede og troede, vilde det være den største Formastelighed efter en saa lang ubestridt Erkendelse at gøre Indvendinger om dens Rigtighed, hvorfor det ogsaa vilde synes overflødigt og unødvendigt at bevise Nødvendigheden for dens Vedligeholdelse. Tværtimod vilde enhver have Rettighed til at forlange af dem, som i de sidste sytten Aarhundreder have forkastet ny Aabenbaring, at fremføre deres stærke Beviser og Vidnesbyrd for deres Ret til at nedbryde denne af Guddommen selv forlængst indstiftede Orden, og indføre en anden saa aldeles forskjellig fra den gamle. Om de vilde have Folk til at tro deres nye Lære, lad dem bevise den at være af guddommelig Oprindelse; ellers gør enhver ret i at forkaste den og hænge ved den gamle.

Inspiration er bleven udlagt at være den Helligaands paa-virkende Kraft i hvilken som helst Grad eller paa hvilken som helst Maade, den monne ytre sig, den ved hvis Ledelse Herrens udvalgte Tjenere have med Myndighed udtalt hans Villie mundtlig, eller skrevet Bibelens Indhold. (Cassels Bible Dic.)

Denne Udtolkning passer med de Sidste-Dages Helliges, og enhver, som i Ydmyghed og Oprigtighed har ombendt sig fra Synd, ladet sig døbe og modtaget Haandpaalæggelse for den Helligaands Gave, har fornummet i en vis Grad dens behagelige Indflydelse og Magt, og er bleven overbevist om dens Guddommelighed. I næsten ethvert Tilfælde vil Modtageren ytre sin usigelige Glæde og Tilfredshed — en Glæde forskjellig fra nogen, som de før havde følt. Deres Forstands Dine bleve opladte til et kende Gud, som de aldrig kendte ham før, og til klarligen at forstaa hans evige frelsende Principper. (Fortsættes).

Det gode Forsæt.

Iffe faa gøre maaffe med Aarets Begyndelse det Forsæt, at ville i en eller anden Retning forbedre deres Udfærd, Bane eller Levemaade, og paa samme Tid føle sig faa visse paa at kunne sætte deres gode Forsæt i praktisk Udførelse, at de i Forvejen bekendtgøre deres Beslutning til Venner og Bekendte ligesom for at drage disses Opmærksomhed til deres gode Arbejde, og om muligt komme til at staa paa et højere Trin af Agtelse hos disse, der maaffe have kendt deres Svagheder. Men altfor ofte finde Menneskene da først, hvor svage deres Karakterer ere, og hvor lidet de ere i Stand til efter egen Villie at vende sig fra deres Laster og Vaner, og at det tager mere Kraft til at sætte Forsættet i praktisk Udførelse, end de havde gjort Beregning paa — ja mer end blot menneskelig Kraft, til at overvinde en indvortes Fjende, der i lang Tid har holdt Herredømme over vor Natur. Han vil nu anvende al sin Magt og Vigt for at holde os i sit Fangenskab, og vil fremstille det behagelige for Sanserne i vore gamle Vaner; hvor uskyldige vore Fejl dog ere, og hvor unødvendigt det er at sætte Regler for sig selv. Han vil protestere imod, at en total Afstaaen fra Last sker i det mindste paa een Gang. Man havde ikke gjort Beregning paa denne overordentlige Anstrængelse af vor indre Fjende for at forhindre det gode Forsæts Udførelse, og derfor føler man sig for svag til at „stride og sejre“.

I saa Fald er der dog en Udvej til at vinde Sejer; Midlet er simpelt, og enhver har det ved Haanden. Det ligger i inderlig og ydmyg Bøn til Gud om den Kraft, der behøves. Hans egne Ord: „Beder, saa skal eder gives; banker, saa skal eder oplades,“ burde forsikre enhver, som behøver denne Hjælp, at Gud ingenlunde vilde forlade dem i Nødens Stund, som i al Oprigtighed søge ham. Iffe alle ere af Naturen eller af Herkomst begavede med Kraft til at kunne naar som helst vænne sig fra en Last eller slem Bane, og det er i ethvert Fald bedst, at gøre sit Forsæt i Løndom med Bøn til Gud om Kraft og Mod til at overvinde Fristeren. Naar Sejeren er vunden og Fristelsen er forbi, er det tidsnok til at tale om sin Sejer til andres Opmuntring og Gud til Ære. Det er maaffe ogsaa bedst at tage een Ting ad Gangen i Hænde, og saaledes gøre stadigt og sikker Fremgang. Hver Gang Fjenden sejrer, bliver hans Magt stærkere, og vi selv blive svagere; og hver Gang vi sejre, er det modsatte Tilfældet.

(F. C.)

I n d h o l d.

En biografisk Skildring af Præsident Franklin D. Richards.	33	Er vor Planet den eneste beboede Klode	42
Red. Bem.:		De Sidste-Dages Helliges Tro	45
Hvad er Vidnesbyrdet?	40	Statistisk Rapport	47
Ufløsning og Bestikkelse	42	Det gode Forsæt	48

København, 1900.

Udgivet og forlagt af **Andreas Petersen**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Wording (B. Petersen).